

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NUNCIUM ALFARIA

XXIV. ÉVF. 1924 MÁRCIUS.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZE GÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előleg egy évre 3000 kor.

Jelen példány 500 kor.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PROBABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Apostolkodjunk. I. — *Eöri János:* A Madonna. — *Le Buffe Ferenc S. J.* elmékedéseiből. (Angolból.) — *Valkony Ferenc.* Pistike. — Oltáregyleti élet. — *Eöri János:* Fölkel a Nap. (Elbeszélés.)

P. Müller Lajos S. J. most megjelent munkáiból m. t. olvasóink figyelmébe ajánljuk a következőket:

Jézus Szíve hónapja. Harmincz elmékedés Jézus Szívéről. Különösen értékesé teszi a könyvecskét a Szent Szív kultuszt ismerető jellege. A Szent Szív belső kincsével való megismerkedésnek az iránta való bizalom lesz nagy jutalma és művecske révén. Magára az elmékedésre nézve is üdvös útmutatásokat közöl a szerző a művecske elején. Melegen ajánljuk megrendelésre. Ára jelenleg 3500 K a Kordánál, Budapest, VIII., Mikszáth K.-tér 3.

Ugyanezen szerző tollából jelentette meg a Szent-István-Társulat a «Keresztény Kis Könyvtár» címén ízelés kiállításban a «Az első parancs», «A második parancs» és «A harmadik parancs» című füzeteket. A füzetek tartalma rendkívül érdekes és vonzó. Hiányos erkölcsi ismereteinket igen élvezetesen egészíthetjük ki e füzetekből. A világosabb látás kedvéért «Az első parancs» füzetében kitűnően megírt oktró értekezések vannak a törvényről, lelkiismeretről és a bűnről. Az egyes füzetek beosztása pedig általánosan kétszoros: a) amit tennünk kell, b) amit nem szabad tennünk az egyes parancsok alapján. Mindegyik több alcimre tagozva, kellemes és érdekes olvasmányt nyújt. A legmelegebben ajánljuk m. t. olvasóinknak. Megrendelhetők a Szent-István-Társulattól vagy a Kordánál. Áruk?

König P. Kelemen: Küldj, Uram, munkásokat. Budapest, 1924. 93. I. Évről-évre égetőbb problémája egyházunknak a paphiány. Budapesten 60 hitoktatónő pótolja már 60 hiányzó pap helyét az iskolákban. Nem épen a papi hivatás hiánya ennek az oka. Igen sokszor gyermekeik anyagi érdekeit — sajnos — elsősorban szemelőtt tartó szülők visszatartják a hivatásos fiúkat attól a pályától, amely — szerintük — túlsok áldozattal jár. P. Kelemen megható képét festi e művében a papi hivatásnak, amikor az élet nagy problémáinak megoldásában, Jézus tervei szerinti, középponti szerepet szán a papnak. Bemutatja a papot áldozó-, igehirdető- és pásztori szerepében, majd direkt felszólítja a híveket, kérjék az aratás Urát, hogy küldjön munkásokat, az ifjakat, hogy kövessék a Mestert, a szülőket, hogy segítsék elő a papi hivatást. P. Kelemen kegyeltes lélekkel, apostoli lelkesedéssel kezeli témáját. Műve valóságos missziós könyve a papi hivatás ugarjának. Adja Isten, hogy sok virágot fakasszon a katolikus családokban. Ha nem is minden családból egy papi hivatás, de mindenesetre, a papi élet nagyobb megértése és megbecsülése legyen eredménye. M. t. olvasóink nagy szeretetébe ajánljuk e könyvet. Megrendelhető a szerzőnél. Címe: Szécsény, Nógrád vm.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (régí évfolyamok) példányonként 300 K.

Örökimádás folyóirat (1923. évf.) példányonként 180 K, előleg 1924-re egyelőre 3000 K (minden számon jelezve lesz a füzet ára), régí teljes évfolyam 4000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 3000 K, **Vezérkönyve** 3000 K, **Felvételi füzet** 600 K, **Felkészülés története** 20.000 K, **Erme** (aluminiumból szalaggal) 10.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 400 K.

Jézusom Örömm folyóirat régí teljes évfolyam 3000 K, példányonként 300 K.

Az Eucharisztikus Gyermekezővetség Indulója 500 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 5000 K, **Fehér Iliom** 1000 K. **Mi az Eucharisztikus Gyermekezővetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** (gyermekkezővetségi) ívenként 500 K, darabonként 50 K.

Különfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 10.000 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Kánter Károly emlékkönyv** 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kánter Károly emléképek** 500 K.

Apostolkodjunk.

RISZTUS a legméltóságosabb Oltáriszentség alapításával végtelen isteni szeretetének forrását nyitotta meg minden katolikus templomban. Mindenkié lehet az egész Krisztus, az Eucharisztia révén. Az isteni Alapító eme gondolata mintha munkások, apostolok után kiáltana: «Akarom, hogy égjen a földön a szeretet tüze, ki lesz, ki kezemre jár ebben, kik lesznek a kenyér, a mindenki számára csodálatosan megszaportított kenyér elosztói, kik lesznek az én apostolaim?»

Annyi papunk csak volna, kik az áldoztatást győzik, de nincs elég papunk s a meglevőknek sincs mindig alkalmuk ahhoz, hogy egyes elzárkózott, a templomtól, prédikációtól magukat távolfartó lelkekhez hozzáférközzenek. Sokan ülnek «a halál árnyékában» rezignáltan, reménytelenül. Ezekhez akar az isteni Mester apostolokat küldeni a világiak közül. Ezeknek akarja az Élet kenyerét adni, hogy újra kedvük és erejük legyen az élethez. S kik közül óhajt választani a Mester? Közületek «kiknek megadatott tudni az Isten országa titkait?» Az Ő szeretete szentiségének tisztelői, imádói, élvezői és gondviselői — az oltáregyesületek tagjai — azok, kiknek megbízást ad az édes Üdvözítő: Menjetek az utakra — és mindenhová — s hívjátok meg, akit csak éhezve találtok, az én lakomámra.

Eucharisztikus szívek megdobbantok-e lelkes örömmel ezen szent hivatás átérzésekor? Érzitek-e, hogy a végtelen szeretet, mely a szentáldozás boldog perceiben lelketeket fölmelegíti, rajtatok keresztül tovább akar menni, új szíveket akar hódítani a ti közreműködésetekkel?

Ó mily fönséges hivatás az Úr Jézus helyett, vagy inkább képességeinket mintegy Neki kölcsönadva kopogtatni a bezárt szívek ajtaján. A Mester édes szelíd hangjával reményre kellenni húsz-harmincéves kétségbeesést, gyógyítani sok-sok év fájó sebt s elvezetni az életsivatag vándorait a szeretetvárás soha ki nem apadó Forrásához! Lelkesedéssel ajánlkozunk az Úr Jézusnak ezen apostoli munkára. Itt a nagybőjt. Jézus

keresztje alól nézzünk a világba. Aztán induljunk el szívényben azzal, Aki a mi szánkkal beszélni s általunk cselekedni fog. Sok az aratás, kevés a munkás. Ki akar az Úr Jézussal dolgozni? Az jöjjön és mondja oltára előtt: «Küldjél, Uram és én megyek», megvinni a «jó hirt», a Te lakomádhoz juttatni a lelki éhezöket és nyomorultakat, hogy terjedjen, gyarapodjon az Eucharisztia birodalma, a fehér szent Ostya fehérsereges boldog országa.

Dr. Mátrai Gyula.

A MADONNA

Salve Regina.

Üdvözlégy Királynő! Édes reménységünk,
Irgalomnak anyja, életünk, köszöntünk.

Föl a magasságba tehozzád kiálunk
Évának jiai — veszve boldogságunk.

Tehozzád sóhajtunk sírva és zokogva,
Számúzve fengödünk, könnyben és nyomorban.

Azért háf tekints ránk irgalmas szemekkel
S tekintefed rólunk, pártfogónk, ne vedd el.

Halálunk óráján add nekünk szent Fiad' —
Ó szelíd, ó kegyes, édes szűz Mária!

Fordította: Eöri János.

Le Buffe Ferenc S. J.:

«Az én változatlan Barátom» c. elmélkedéseiből.

«Akkoron látván Judás, ki Öt elárulta, hogy el van ítélve; megbánván tettét visszavivé a harminc ezüstpénzt a papi fejedelmeknek és véneknek, mondván: Vétkeztem, elárulván az igaz vért. Ók pedig mondták: Mi gondunk rá? Te lássad.» *Máté XXVII. 3, 4.*

NAGYPÉNTEK reggelén még egyszer ott látjuk Judást a templomban; most már nem szegezi merev tekintetét a beszennyezett harminc darab ezüstpénzre, mely az ő kezén forgott, de szemének vad tekintetén meglátszik, hogy a kétségbeesett reménynék egy utolsó pillanatában gyűlöletes büntettének lelkifurdalásai marcangolják. Vissza akarná csinálni

Mesterének meggyilkolását. Majd visszasiet az Úr templomába, vissza a papi fejedelmekhez, hogy oly kétségbeesett dörgéssel, mely a vért is megfagyasztja az erekben, odakiáltsa nekik: «Vétkeztem és elárultam az igaz vért». Vérrel befutott tüzes szeme gyors pillantással egyetlen könyörületes tekintetet keres minden arcon, egyetlen szánakozó szót csak azoknak ajkán, de nem, ebből neki már nem jut. A büntettes papfejedelmek gúnyosan mereszlik szemüket bűnbakjukra, hogy a mai napon elkövetett égbekiáltó bűnüket egy másodikkal betetőzzék. És kimegy Judás és fölakasztja magát. A mi életünkben is vannak napok, amikor felkeres egy-egy számkivetett, gyámolításra szoruló lélek. Életútja talán sok mindenféle bűnökön vezette keresztül, megvetéssel, lábbal tiporta tán Istennek és az embereknek törvényeit; de mégis csak a Mindenhatónak teremménye az, aki segítségért hozzánk fordul, még pedig olyan, akinek lehet még kilátása a mennyországra. Bizonyára nagy hűtlenséget tanúsított, megbotránkoztatta felebarátait, hitehagyottan megszegte esküjét és még hozzá megátalkodott a bűnben. De még ily esetben is megtörténik olykor, hogy irányt változtat és a mennyországba jut, ha megfogjuk a félve és habozva felénk nyújtott kezét.

A mindennapi élet változatosságában előfordul az is, hogy felkeresnek mások, akik azért jönnek el hozzánk, hogy felvidítsuk, gyámolítsuk vagy segítsük őket. Akár a világ fergetegében vagy az otthon nyugalmas csendjében töltjük el életünket, az iskolateremben avagy az oltárnál, megtörténik gyakran, hogy fáradt és kimerült vándor vagy a szívében szenvedő beteg pihenésre jön hozzánk, hogy letegye elének bűneinek vagy szenvedéseinek súlyos terhét. Ezen súlyos kötelezettség alól nem vonhatja ki magát senki, sem a szülő, tanító vagy barát, sem az élettárs vagy akár a legközömbösebb ismerős sem. Jönnek a kicsinyek; talán épen most szennyezte be lelküket a bűn és röstellik mindjárt bevallani; azután a fiatalok, kiknek lába tán oly utakat tapos, amelyek nem az Úrnak útjai; most vissza akarnának térni, de nem merik megkérdezni, melyik az az út, amely hazafelé vezet. Mások félve, reszkető szívvel haladnak el mellettünk; összegörnyedtek az életnek nehéz terhe alatt, jóllehet ők maguk okai szerencsétlenségüknek és most mily jólesnek nekik, ha segédkezet nyújtva megkönnyítenők nehéz terhük viselését. Mindezek hozzánk fordulnak és mit teszünk mi? Némelykor talán a régi idők hitehagyott főpapjaival mi is kemény szavakkal visszautasítjuk őket, amidőn megrójuk azt a hibás ballépést, amely őket a tévútra vezette. Szerepünk itt nem az, hogy kemény és eltaszító szavakkal elítéljük őket; nem az a feladatunk, «hogy az éhezőknek lelkét teljesen kiürítsük és hogy elvegyük az italt a szomjuhozóktól». Mi magunk is száműzöttek vagyunk, távol a haza és ki tudja, nem tévedünk-e el mi is és mi lesz

Pistike

AVÁROSRA nagy köd ereszkedett. A hajnal első villamosa örülten csillogelt a vak szürkességben, álmosan, lámpájának gyenge fénye bukdácsoló előre. A cigányok alighogy vonszolták elernyedő vonóikat a rekedt húrokon. Nehéz párás illat, a parfümnek bódító lehellete éber szendergésbe ringalta őket. A bálteremben már ritkultak a táncolók s a parkett felkopott tükrén a zenének lágy ritmusa pörgette csak a párokat s különös bágyadt volt tekintelük. Szerettek volna már újra otthon lenniök és mint régen, kicsiny gyermekkorban, fáradt fejüket lehajtani gyengéden a szerető anyai kebelre. Alighogy álltak.

Itt volt az ideje, hogy hazatérjenek. Mikor egy fiatal főhadnagy karján Vashelyiné Csillaghegyi Gabriella kilépett a bálterem ajtaján, az ott várakozó kocsis hajtója is fölriadt álmodozásaiból. Kezébe kapta a gyepfőszárat. Beültek. Szótlatlanul ültek, míg a kocsis a nehéz ködben dőcögve gurult Pest ismert utcáin, át a hídon Budára. Egyik meredek útnál megálltak, a főhadnagy borralalót nyomott a kocsis kezébe s gyalog mentek föl a hegynek. Nem messze volt a ház, de addig sem szóltak semmit, nehogy a köd elfojtsa kacagni tudó hangjuk üde csengését.

A rácsos kapu könnyen nyílt, hiszen sokszor nyitogatták azt. A hátsó kapu kulcsa is velük volt.

— Édesanyaék még alusznak — szólt Vashelyiné, miközben vigyázva haladtak föl az emeletre. Ott ledobták a meleg bundát s kényelembe helyezkedtek. Oly néma, csendes volt az egész ház. Kint köd fogott el minden gondolatot, idebenn a kábulat andalító fáradtsága. A főhadnagy úr rágyújtott.

— Parancsol, méltósága? — kérdezte egy álmaiból fölriasztott hűséges szolgálo.

— Mari! Főzzön hamar egy orosz teát. A likört is készítse elő. Itthon voltak a mamáék?

— Igenis, méltósága. Csak éjfélig vendégeink voltak, azért álmos a ház.

Mikor a párolgó tea az asztalon volt, a jó meleg újra beszédre fogta őket.

— Légy nyugodt, Kázmér. Én el nem megyek uramhoz, a nógrádi hegyek közé. Ha ő annyira nem becsül engem, hogy ide jönne lakni Budapestre és engem szórakoztatna, s legalább annyi áldozatot hozna értem, hogy színházba, előkelő társaságokba vinne; ha ő olyan könnyelmű és nem veszi észre az én lelkem kultúrigényeit... Mégis, azt csak el kell ismernie, hogy nem apácának mentem hozzá, hogy eldugva

a világtól, egy rongyos palóc faluban éljem le virágszép életemet, még ha kastélynak csúfolják is azt, ahol lakik.

A főhadnagy füstölt és teázott; gondolkozott.

— Mondd csak, aranyos Gabriella, hát bizonyos vagy abban, hogy a bíróság fölbontja házasságtokat?

— Teljes bizonynyal. Ha én nem megyek el oda, ő pedig nem élhet itt, hisz nem hagyhatja ott azt az ezerholdas birtokot, két kastélyát, az ő *aranyos anyját* (azt a vén sárkányt), aki azt a pár hetet is, amit ott töltöttem, oly keserűvé tette. Nézd ez ősz hajszálakat fekete hajamban. Ez az ő ajándéka. Nem bírom ki vele. Elég neked ez? — És zokogva borult az asztalra.

— És mi lesz a gyermekekkel? A Pistivel, Karcival s az Anikóval?

— Azok ott maradnak nála — szólt újra magához térve. — Csak nem vehetem a nyakamba mind. Különben is az erdei, mezei élet nekik való, hogy erősödjenek meg. Legfeljebb az Anikót magunkhoz vesszük, a mama ott lent a földszinten majd felneveli. Én úgy sem értek hozzá. Mindegyiket ő nevelte, meg a nevelőnők. Tudod, pénzért ma mindent kap az ember.

— Mondd csak, édes, vajjon a mama belenyugszik-e elválásodba?

— A mamának is az a vágya, hogy engem boldognak lásson s én pedig, Kázmér, csak veled lehetek az. El sem tudom képzelni, hogy *van-e valami erő, ami engem újra visszavigyen s hozzá kösse életemet*. Vagy veled, vagy a halál. Márciusban lesz az utolsó tárgyalás és husvétra Vashelyiné Csillaghegyi Gabriella Tündeyné Gabriella lesz és boldog lesz, amikor majd az anyakönyvezetőtől mint hites feleség mehetnek majd tündérlaki Tüdney Kázmér oldalán, aki elvezet majd tündérpalotájába, hol én leszek a boldogság, te pedig az öröm.

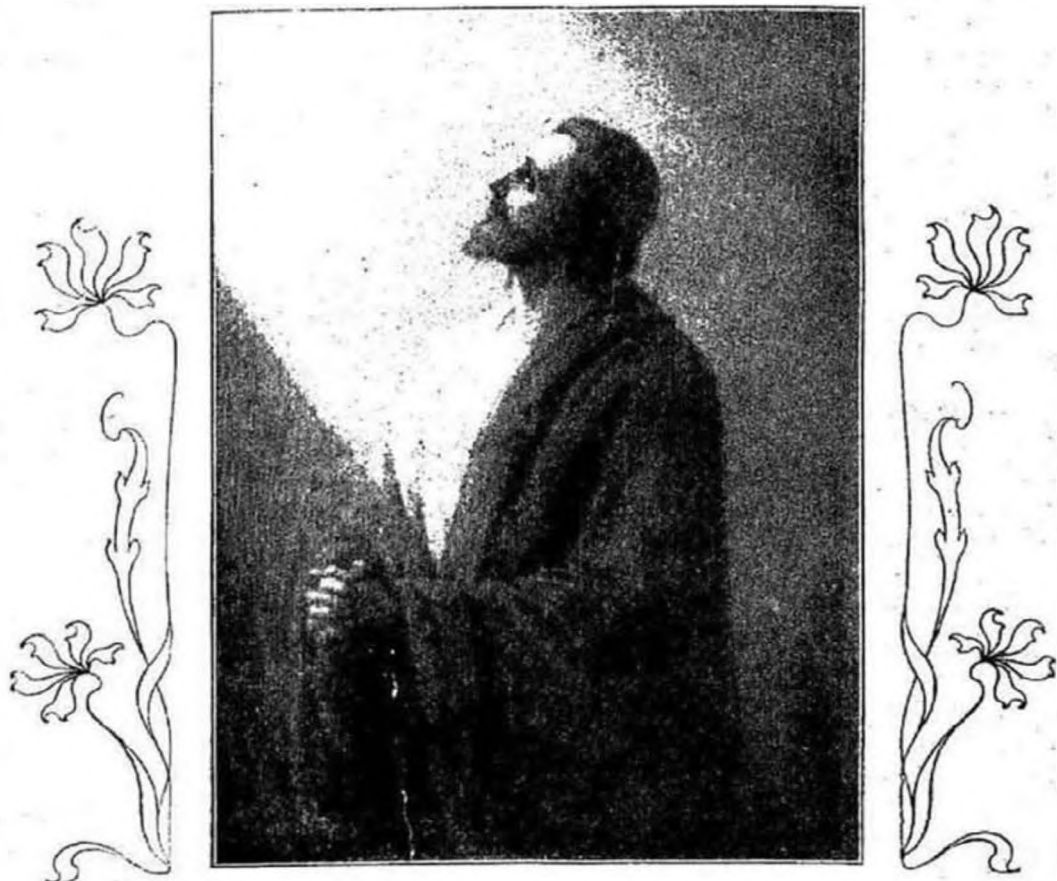
Minél tovább beszéltek, annál inkább belemelegedtek a jövő élet boldogságának festésébe. Csak a vasárnapi misére hívó harang szava riasztotta fel álmodozásaikból őket.

* * *

Messze, a nógrádi hegyekben élt Vashelyi úr, ezer hold birtokosa. A föld, az édesanya, a család odakötötte őt. De felesége nem bírta ki a kúriális életet, mert a csendes, szegény kis falucska tanítója, jegyzője nem elégíthették ki nagyvárosi neveltetésének, előkelő származásának nagystílű vágyait.

A gyermekeknek pedig a szabad élet tetszett, hol a fák közt apró manók, tündérek járnak, indiánok leselkednek, baglyok huhognak s vasorrú bábák köhögnek. Édesapjuk kora hajnaltól a mezőn, a cselédek közt dolgozott, édesanyjuk meg Pesten járta az előkelő Fedró társaságokat, amelyekbe hűséges kísérelője volt a főhadnagy, «unokatestvére». Édes-

anyai kötelességeit havonként kétoldalas levélben, lila tintával rötta le: Kedves Fiaim... Szerető jó anyátok! Ebbe pusztult bele a drága Anikó, mint a kis veréb, ha anyjától messze eltépik. Ott pihent a hegyoldalba vágott kriptában. Hűséges nagyanyja járogat imádkozni oda. Karsít

Az Úr Jézus imádkozik értünk!

pedig egy távoli intézetbe dugták, ahol a modern árvaság keserű, könnyes kenyerénél rója gimnáziumi éveit. Csak a kis Pisti marad egyedül a nagymamával.

Kint hideg volt, bent pattogott a kályha. Sokat látott, hallott a földön, égen, erdőben, mezőben, a falusi templomban, ahová elmentek a kis Jézust meglátogatni a szentmisén, úgy szerette volna elmondani

édesanyjának, vagy a kis Anikónak, de nem volt egyik sem ott, csak levélből ismerte az édesanyját, de vágyódott utána a lelke, mert szerette s mert szeretete, nagyon jónak, nagyon szépnek festette le magában. Sokszor megállt a fekete pianino előtt, azon volt az *édes mamuska* képe. Fölállt a székre, mikor nem látták, levelette és meg-megcsókolta. Bár csak egyszer felelt volna azokra az édesgető szavakra, amiket akkor elmondott neki. Hiába, levélben az el nem mondható, amit ő érzett. Nem értette, hogy miért nem engedik a mamuskát ide, vagy őt a mamuskához.

A napokban havazott. A vonatok elakadtak. Posta, ujság nem jött. Apuska is három napja Pesten, nem tud hazajönni a hó miatt.

A mama sem ír már. Hogy töltötte ő a karácsonyt. Az idén nem küldött semmit. Volt-e nála a kis Jézus, elmondta-e, hogy Pistike nagyon vágyódik a mama után? Elmegyek, megkérdezem majd a Jézuskától, volt-e ott nála, ha templomba megyek.

Délután fáradt volt már, vagy az unalom űzte szobáról-szobára. Nem találta helyét. Csak érezte, hogy valami fáj, valami hiányzik. A lelkében nagy űr van és fáj az, mint a nyitott seb.

A vízben tükröződő égnek mélysége, ha belétekintünk, húz a nagy űr lefelé, szédületesen. Így szédült Pisti is a körötte járó nagy lelki ürességtől.

Nem tetszett néki a melegség, sem a bársony bútor, a játékok szanaszét szórva, széltörve hevertek. Hiába zongorázott, mesélt néki a nagymama, nem kellett néki a cukor sem. Míg a nagymama harisnyát kötött, odament az ablakhoz és bámult kifelé a nagyvilágba. Arcát a hideg üveghez szorította, könyökére támaszkodva szívta magába azt a fűhőséget, amely ott kinn betakarta a hegyeket, fákat s úgy hullt alá csendesen, lassan, édesen. Egyszer csak könny buggyant ki nefelejts-kék szeméből és síró sóhajtás szakadt ki szívéből:

— Mamuskám!

A nagymama megrázkódott erre. Azt gondolta, hogy kitörölhetette az édesanya emlékét szívéből s ime! Szomorúan nézte sápadozó, anyja után sorvadozó virágát, kedves kis unokáját.

— Pistikém, gyere ide az ölembe. Mesélek néked Jézuskáról...

De Pisti csak nézett arra felé, hol Jézuska lakik, nézte, hogy odakinn mily szépen hull a hó.

Milyen szép fehér, simogató édes, csillogó, millió csillag. Mennyei báránycák gypja, angyalok ruhája, szüzek égi tiszta fátyola. Hogy összeköti eget a földdel. Onnan jön, hol Anikó van. Ő küldi ide?

Ő, csak a mama itt volna! Nem mondhatja el senkinek. Miért nem jön a mama, miért nem jön? Úgy fáj, úgy éget, hogy nincs itt. Hogy nevet a hó, hogy liheg a föld, mily kedves a tél.

Csalogatták Pistit. Gyere ki, lépj le ránk, felülsz ezer hópihére s elrepítünk oda, hol az édesmama, lerepülsz majd ablakára, mint a hópihé s ha kinéz majd, szállj kezére, olvadj el rajta szelid csókban.

S Pisti lemegy az udvarra. Boldogan jár a hóban. De fáj, hogy letapossa. Nincs szebb az érintetlen fehérségnél! Úgy belemarkolt, földobta, magához szorította. Hogy esik, hogy száll, hogy hull puhán, pihekönnyen. Fehér ruhát sző rá. Égből jött, angyalok szötte kis fehér ruha. Ment, ment. Maga sem tudta merre. Talán a távoli falu temploma húzta. Arra ment. Befűtötte az utat a hó, nem jár kinn most a halandó. Csak ment, repült. Valami édes melegség járta át. Égett az arca, a szíve lángolt, lelkét fehérség töltötte meg. Csupa kicsiny angyal. Körülveszik, felkarolják, fel is viszik. Befektetik fehér selyem kis kocsiba, abban húzza fel az égbe. Az angyalok nevetgélnek, játszadoznak, csillagokkal dobálóznak. Valami fénylik, meleg fény az, színbe játszó csodalátvány. Kis Jézuska trónja volt az.

— Mit akarsz itt, jó Pistikém? — kérdi a kis Jézus.

— Fáj a szívem, kis Jézusom. Karácsonyra is úgy vártam, nem jött el az én mamuskám, pedig tudja, hogy én igen szeretem őt a szívemből. Miért, hogy nem szabad néki hozzám jönni? Nem azért teremtetted az anyuskát, hogy engem ne láthasson, ne szerethessen, álomba ne ringathasson?

— Kis Pistikém, maradj nálam. Odalenn most titeátok rossz világ van. Nem szeretnek önmaguktól, ha tehetnék, el is üznének, mert nem engem imádnak ők.

— Hogy lehet az, hogy tégedet, kicsiny Jézus, nem szeretnek!?

— Mert azt szeretik, ami mai, muló öröm, ingó nádszál. Az örökkel harcban állnak. De elmegyek, hazaviszlek s elhozom hát édesanyád. Vashelyiné a bál után nem volt víg már egy percig sem. Tündejét sem fogadhatta, mert lázban feküdt, pihenni keliett. A hű Mari ápolgatta csak.

Egyszer magánosan maradt. Ha most meg kellene halnia, mit vinne magával? — semmit. Mi az, amiről nem tudott lemondani? — hiúság. S kiket hagyott árvaságban? Istenadta kincseit, akiről számot kell adnia. Megrázkódott, hogy az ablakok is megrezdültek s az ajtó kinyílt magától.

Belépett rajta egy kedves kis gyermek. Fehér ruhában, ragyogó arccal, ránézett édesen s csak annyit mondott: gyere!

Felkelt. Felöltözött. Nem szólt senkinek. Ment utána. Nem is tudja már hogyan: vonaton-e vagy gyalog. Az állomást elhagyták s a nagy hózivatárban csak ment a kis gyermek után, aki fehér, hosszú ingben, mezítláb ment a puha hó fölött s őlalatta minden összeroppant. Mintha

az élete roppant volna össze, mintha minden eddigi lépésével másoknak boldogságát roppantotta volna össze. Sírt, könnyei fényes gyöngyként hullottak alá.

A gyermek a kastélytól nem messze megállt s a fa tövébe mutatott. Csillaghegyi Gabriella felsikoltott:

— Pistikém! Odarohant. Felkapta a fagyott hóból. Vitte magával, amerre a fehér gyermek vezette, be a kastélyba. A cselédek, a nagymama összefutottak. Édesapa is egy gyors szánkón ép akkor futott be az udvarra.

— Havat gyorsan! Feldörzsölni! — Nem is vették egymást észre. Csak mikor Pisti a fehér ágyban felnyitotta már mosolygó szemét és magához ölelte a két szerető arcot:

— Apuskám, mamuskám, Jézuskánál voltam s mondta, hogy nem hagytok el engem.

Az ijedtség ekkor engedett csak fel. Férj és feleség egymásra néztek.

— Gabriella, ki vezetett ide? — kérde a férj szigorúan.

Vashelyiné a falon függő fehéringes kis Jézus képére mutat. A láz kitör rajta, könnyei omlanak, összeesik bánatában.

Felkarolják, ágyba teszik, lázában énekelve mondja:

— Nem kell nékem tündérlakod, szép tündérfi, csupán a te mennyországod, kicsiny Jézus.

Vashelyi úr leborul ágyához, imádkozik:

— Gabriellám, édes gyermekeim.

A láz, a csunya álmok eltűnt és Pistike újra boldog, hogy már hárman szerethetik a kis Jézust.

Valkony Ferenc.

Választmányi gyűlés márc. 10-én, terjesztőnői pedig márc. 17-én d. u. 4 órakor lesz a központi házban.

Nagybőjti lelkigyakorlatok az Oltáregyesület házában.

Március 5-től 9-ig a Virgo Reparatrix-kongregáció III. csoportja számára.

Március 10-től 15-ig a Keresztény Anyák «Szent Család» és «Fájdalmas Szűz» csoportja számára.

Március 19-től 23-ig a «Szent Anna»-kongregáció számára.

Március 26-től 30-ig a Virgo Reparatrix-kongregáció II. csoportja számára.

Április 2-től 6-ig az Oltáregyesület számára.

Tagdíj az Oltáregyesületben tulajdonképpen nincs. A búcsúk elnyeréséhez mégis okvetlenül szükséges, hogy a tagok évenként bizonyos *adománnyal* járuljanak a szegény templomok fölszereléséhez. A legutóbbi választmányi gyűlés ezen adomány legkisebb összegét évi 2400 K-ban állapította meg. Ez ugyan értékben alig fele a régi szegények «24 fillér-jének», de senkit, még a legszegényebbeket sem akarja a Központ visszatartani azzal, hogy nagy adományminimumot állapít meg. Annál tágabb tere nyílik így a nagylelkű áldozatkészségnek azok számára, kiknek a Gondviselés több anyagi eszközt, könnyebb megélhetést, esetleg gazdagságot juttatott.

Első alapítótagunk. Januári számunkban közölt felhívásunk első visszhangja özv. Császkóczy Mihályné 200.000 K-s adománya az Oltáregyesületnek. Nevét alapítótagjaink listájára írtuk és a nagy jutalom napjára az Úr Jézus figyelmébe ajánljuk. «Vivant sequentes.» Éljenek a nemes példa követői.

Az eгри főegyházmegyei oltáregyesületek élére a főpásztori kegy **Kriston Endre** segédpüspök, kanonok úr ő méltósága személyében új igazgatót állított. A fenköltlelkű püspök úr eucharisztikus szíve — bízva hisszük — új lendületet viend az eгри főegyházmegyének a Központtal egyesített fiókoiltáregyleteibe és ezáltal hatalmas segítője a trianoni kegyetlen béke által megtépázott Központnak. Ad multos annos. Éljen.

Új oltáregyesületek. Télen nem nyílik virág, de az Oltáregyesület fáján gyönyörű virágokat ígérő, erős, fiatal hajtások fakadtak. Az egyik Budapesten, a *Városmajorban* január 6-án tartotta meg alakuló gyűlését. Igazgatója Kriegs-Au Emil plébános. Az Oltáregylet irányelveit dr. Mészáros János prelátus, érseki helynök, országos főigazgatónk ismertette. A másik Tripoliszban Zaymusz Gyula lelkész vezetésével, a harmadik a nógrádi Rimócson alakult meg dr. Frank István esperes-plébános igazgatósága alatt.

A beszámolók közül ki kell emelnünk a Budapest-Terézvárosi Oltár-egyesületét, amely kétévi főnállása alatt 329 taglétszámot ért el. Közülük 82 férfi s a Központot 165.000 K adománnyal támogatták az elmúlt évben. A dícséretes eredmény dr. Toma Imre káplán-igazgató buzgóságát dicséri, amelyre a szentségi Jézus gazdag kegyelme bő gyümölcsöt adott.

Szépen dolgozik a Budapest-Józsefvárosi Oltár-egyesület is Blieszner Ágoston plébános igazgatásával, Éber Antalné főterjesztő-elnöknő fáradhatatlanul tevékeny agitálásával. A józsefvárosi templom piszkos, rongyos ruhái helyébe az Oltár-egyesület újakat, sokszor értékes ornatu-
kat szerzett és a Központot is jelentős adománnyal támogatta. Éljenek!

* * *

Megilletődött szívvel valljuk mi is halottunknak *Bihari Ákos* szavalóművészt, a Nemzeti Színház tagját, aki a terézvárosi Oltár-egyesületben példás buzgóságával a lelkiélet művészenek is bizonyult. Imádkozunk érte, hogy szép lelke minél előbb Urához, Istenéhez jusson az Égbe. R. i. p.!

* * *

Negyvenórai szentségimádásunk március 2-án reggel 7 órakor kezdődik templomunkban, az *Örökimádásban*. A hamvazószerdát megelőző eme három napon minden este 1/46 órakor szentbeszéd lesz (szónok dr. Tóttóssy Miklós plébános), márc. 4-én, kedden este a szentbeszéd után szentségi körmenet a templomban. Minél többen keressük föl az Örökimádásban a szentségi Jézust, engesztelést nyujtván Neki a farsangi tivornya bűneiért.

Fölkel a Nap

Elbeszélés. — Irta: *Eöri János*.

(Folytatás.)

IX.

NÉGY darab deszkalapból összelakolt, egyszerű kis imazsámolyán térdelt Tamás és mereven nézett a falon előtte függő feszület Krisztusának fáradt, meggyötört, de mégis nyugodt arcába. Könnyveivel a mai napra végzett. Kezeit könnyedén összekulcsolva nyugtatta a zsámoly könyöklőjén, mint mikor az ember rózsafüzérjét szokta morzsolgatni. Az ajtón egyszerre csak kopogtatnak. Tamás hirtelen felállt a térdeplésből. Nem szerette, ha meglepték legegységesebb perceiben, mikor önmagával, legszentebb gondolataival, a megfeszített s mégis köztünk élő Megváltóval foglalkozott. Elég sok csipkelődést kellett már eltűrnie emiatt. Mégis inkább azért állt fel, hogy viselkedését kérdésnek ne vegyék.

Amazokat szívesen tűrte, bár fájt neki, hogy mily sok az éretlenül gondolkozó «érett» ember. Sohasem tudta megérteni, hogy mi abban a félszegség, ha az ember hódolattal borul le teremtője előtt s minden mozdulata, gondolata és érzelme magán hordja ezen öntudatnak bélyegét. Soha nem tudta megérteni, hogy ezen valaha kacaghat valaki, vagy arcát fintorgathatja, aki komoly gondolkodású, sőt művelt embernek tartja magát. Nemrégén tett is olyasféle csípős megjegyzést, mikor türelme már elfogyott a suta élcek hallatára, amit különben azóta is sajnál, hogy kiengedte a száján: úgy tudom barátom, a bolondnak szokása másokat nézni bolondnak, önmagát azonban bölcsnek tartani; majd Gézához fordult, mert ő is ott volt a jelenetnél és gyilkos gúnnyal kérte: te, Géza, tudnék egy kitünő problémát adni megoldásra — mintázz meg egy bohócot, amint faragatlanul röhög egy gondolataiba elmélyedt emberen; de a bohóc törpe legyen, az a másik azonban hasonlíthatatlanul nagyobb. Biztosítlak, ha ezt megteszed, olyan mélyen nyúltál bele az emberiség lelkébe s annyit markoltál ki belőle, mint kevesen. Tamás gyengéd lelkét e megjegyzése napokon át kínozza. Három theologust is megkérdezett, mi a véleményük felőle, jogtalan sértés volt-e, vagy sem. Az egyik szerint, kár volt megkockáztatnia, a másika szerint jól tette, megérdemelte az illető, igazat mondott vele; már pedig, ha provokálja valaki az igazságos ítéletet, sértésről szó sem lehet. Tamás megfogadta, hogy többé nem lesz ilyen kiméletlen. Most is, hogy a kopogtatást hallotta kis szobája ajtaján, ösztönszerűleg megriadt, hogy esetleg térdelő helyzetben lepi meg valaki. Gyorsan fölkel a zsámolyról, egy könyvet kapott hamar a kezébe s maga sietett látogatójának ajtót nyitni. Az egyetemisták Máriakongregációjának főnöke volt, Tamás megelőzte őt a kölcsönös üdvözlésben:

— Isten hozta, főtisztelendő uram. Tessék besétálni. Már régóta nem volt nálam. Jókör méltóztatott jönni, most épen ráérek.

— Azt hiszem, Gondí úrnak sohasem alkalmatlan, ha jövök. Most az egyszer azonban tartok tőle, hogy terhére leszik. Majd kitünik mindjárt.

— Csak ki vele, főtisztelendő uram. Tessék helyet foglalni — mondta Tamás s szívélyes udvariassággal kínálta meg látogatóját egy rozoga, gyenge bordázátú székkal, amilyeneket szegény jogásziúk hónapos szobáiban gyakran lehet látni. Ő maga pedig arra a barnára festett ládára ült, amelyik ágya végén húzódott meg komoran, sokatmondóan, mint a diákember vándorlásainak bizonyosága, hűséges barátja, cók-mókjának, minden vagyonának hivatásos őrzője: Könyvtár, kincstár, ruhatár, toalettszekrény s ülőhely egyszerre. De a pap maga is jókedvű, kedélyes ember lévén, lehetett rajta látni azonnal, hogy jobban érzi magát

e gyarló környezetben, mint parkettás szobák drága terítős asztala mellett gobelinszövésű párnás fotelban.

— Mikor is lesz főtisztelendő uram az az ünnepély? Pompás ötlet volt öntől, mondhatom.

— Jó, hogy elkezdte, Gondi úr. Épen ebben az ügyben jöttem. Hogy pompás ötlet, lehetséges. De másnak épúgy eszébe juthatott volna, mint nekem. Gondoltam, ha már annyi a multság az idei farsangon, hogy minden napra három-négy is jut s ha már annyira zsufoltak a báltermek s ha Vénusz már annyi áldozatot kapott az elmúlt hetekben: időt, pénzt, vagyont, virágot, vért, liliomot garmadaszámra, hogy már-már, úgylátszik: ő a legfőbb istenség e földön, akkor — úgy véltem — elengedhetetlen, hogy a kongregáció nagyszabású eucharisztikus ünnepéllyel tiltakozzon e látszat ellen. Az ünnepély programját tetszik ismerni. Minden pontjára találtam már vállalkozókat. A Parsival-jelenetek muzsikájára a «Klasszikus Zene» tagjai vállalkoztak. Ép tőlük jövök. A próbák javában folynak már. Főlséges lesz, előre mondhatom — lelkesedett a pap kipirult arccal. — Az önnek annyira kedves jelenetek Gondi úr! Repülni fog a lelke s felejthetetlen lesz az az óra, mikor megcsendülnek az akkordjai annak a zenének, amelynek szövege már magában elragadta önt s amelyért úgy tud rajongani. Csak még egy emberre volna szükségem, aki...

— És ez az ember én legyek — vágott közbe Tamás meghökkenve, nem jót sejtve. — Gondoltam mindjárt, hogy ez épen én legyek. Nos, azt bajosan hiszem. Ez a készletötlet nem épen pompás, főtisztelendő uram.

— Semmi ellenkezés, Gondi úr! Hisz még azt sem mondtam, miről van szó — csillapította Tamást a pap.

— Tehát mit is kellene annak az embernek csinálnia? Juj, csak én ne!

— Hogy mit? Szépen kidolgoz egy szép, tetszésszerinti témát az Oltáriszentségről, azt azon a szép ünnepélyen szépen előadja s akkor szép lesz minden. Ennyi az egész.

— Szép, szép; már tudniillik a terv. De az már nem szép, hogy elrontsam azt a szép ünnepélyt.

— Akkor rontaná el, Gondi úr, ha kérésemet megtagadná. Őszintén mondom. S ha ezt a lelkére tudja venni, nem bánom, ne vállalja — mondta a pap szelíd megfélemlítéssel. — Ismerem én az embereimet; a választást tessék csak rám bízni.

— Megírni csak megtudnám valahogy, de előadni! Biztosra veszem, hogy az emlékező tehetségem cserben hagyja ott a fényözönben, akkora és oly előkelő közönség előtt. Nem, sehogysem lehet. (Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.